

13.11.2020

EOAK/5292/2019

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteri Heli Karjalainen-Michael

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Maija Sakslin

LAPSEN KIIREELLINEN SIJOITUS

1 KANTELU

Kantelija arvosteli kaupungin nimeltä mainittujen sosiaaliviranomaisten menettelyä hänen lapsensa asiassa.

Kantelija kertoi kirjoituksessaan pyytäneensä lastensuojelulta apua kotitöiden tekoon. Kirjoituksen mukaan lastensuojelu ei kuitenkaan tarjonnut hänen perheelleen muita avohuollon tukitoimia kuin keskustelua perhetyöntekijöiden ja perheneuvolan kanssa.

Kantelijan esittämän arvostelun mukaan kaupungin sosiaaliviranomainen kiristi hänen avopuolisoaan muuttamaan erilleen muusta perheestä uhaten kantelijaa hänen lapsensa huostaanotolla.

Kantelija kertoi kirjoituksessaan myös, että hänen ja hänen lapsensa yhteydenpitoa rajoitettiin kiireellisen sijoituksen alussa siitä syystä, että sosiaaliviranomaisen mukaan kantelijan lapsen piti "rauhottua". Kantelija kertoi myös, ettei asiasta tehty päätöstä.

Lisäksi kantelija totesi kirjoituksessaan kertoneensa huolensa sosiaalitoimelle hänen lapsensa terveydentilasta ja sijaiskodin olosuhteista, mutta kantelijan mukaan sosiaalitoimi ei reagoinut kantelijan ilmoittamiin asioihin.

Kantelijan mukaan hänen avopuolisonsa ei ollut saanut vielä kanteluntekohetkellä kaikkia hänen pyytämiään lastensuojelun kirjauksia.

Kantelija kertoi vielä, että asiaan liittyvistä kantelijan mielestä virheellisistä kirjauksista on tehty oikaisu- ja poistopyyntö. Kirjoituksen mukaan tietoja ei kuitenkaan suostuttu poistamaan.

2 SELVITYS

Kantelun johdosta hankittiin selvitys kaupungin sosiaalitoimelta.

3 RATKAISU

3.1 Avohuollon tukitoimet

Kantelija arvosteli kirjoituksessaan hänelle tarjottuja avohuollon tukitoimia.

Kaupungin antaman selvityksen mukaan kantelijan perhe oli saanut avohuollon tukitoimina muun muassa tehostetun perhetyön kriisiperhetyötä sekä viimeisimpänä (29.11.2017-15.5.2018) tehostetun perhetyön palvelua. Kaupungin antaman selvityksen mukaan perhetyön tavoitteena oli löytää ”vakauttavia ratkaisuja vanhempien väleihin”. Selvityksen mukaan kantelija itse toivoi parisuhdetyöskentelyä ja tukea vanhemmuuteen. Selvityksessä todettiin vielä, että sosiaalityöntekijä katsoi perheen tukitoimien olleen tarkoituksenmukaisia, vaikka niillä ei selvityksen mukaan voitu sanoa olleen toivottua muutosvaikutusta.

Eduskunnan oikeusasiamiehen tehtävänä on Suomen perustuslain 109 §:n mukaan valvoa, että viranomainen noudattaa lakia ja toimii harkintavaltansa puitteissa. Oikeusasiamies ei voi määrätä viranomaista toimimaan tietyllä tavalla, muuttaa tai kumota viranomaisen ratkaisuja tai toimia asiassa ylimääräisenä muutoksenhakuelimenä. Sosiaalihuollon asiakkaan ensisijainen oikeusturvakeino on hakea muutosta häntä koskevaan päätökseen siihen liitetyn muutoksenhakuohjauksen osoittamalla tavalla.

Edellä sanottuun viitaten totean, että en voi ottaa kantaa siihen, mitä yksilöllisiä avohuollon tukitoimia kunta tai kaupunki katsoo parhaaseen asiakkaalleen järjestää. Palvelujen tarpeen arviointi on sosiaalihuollon viranomaiselle kuuluva lakisääteinen tehtävä ja palveluista päättäminen kuuluu sosiaaliviranomaisten harkintavaltaan. Kaupungin sosiaaliviranomaisten on tullut tehdä kantelijalle myönnettyistä avohuollon tukitoimista päätös, johon hän on voinut hakea muutosta niihin liitettyjen muutoksenhakuohjeiden mukaisesti.

Kantelu koski vielä tietyn, kirjoituksessa mainitun kantelijan toivoman palvelun hakemista sosiaaliviranomaiselta.

Koska kaupunki ei ole selvityksessään ottanut erikseen kantaa siihen, miten kantelijan vaatimus näistä palveluista oli sosiaaliviranomaisessa käsitelty, minun ei ole mahdollista ottaa asiaan kantaa. Totean kuitenkin, että viranomaisen on hallintolain 23 §:n mukaan käsiteltävä palveluja tai tukitoimia koskeva hakemus ilman aiheetonta viivästystä. Palveluja hakevalle sosiaalihuollon asiakkaalle on annettava sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annetun lain 6 §:n tarkoittamin tavoin hakemusta koskeva perusteltu päätös myös silloin, kun asiakkaan vaatimukseen ei voida suostua.

3.2 Vaihtoehtojen selvittäminen

Kirjoituksen mukaan kantelija koki sosiaalitoimen uhanneen häntä hänen lapsensa huostaanotolla, jollei kantelija ja hänen avopuolisonsa muuttaisi erilleen. Kirjoitus koski myös sitä, että kantelijan mukaan hänelle ei kerrottu, kuinka perhe voisi saada heidän lapsensa takaisin kotiin sijaishuollosta.

Kaupungin antaman selvityksen mukaan ”Myös [kantelija] itse piti vaihtoehtoa erilleen muuttamisesta pitkään mahdollisena, vaikka lopulta lähtikin huoltajana toimimaan asiassa vasta päätöksen huostaanotto-prosessin aloittamisesta ollessa ajankohtainen”. Selvityksessä

todettiin myös, että ”Lastensuojelussa pyritään aina löytämään lasta vähiten kuormittava tapa toimia, vaikka se ymmärrettäisiinkin vanhemmalle kipeäksi ratkaisuksi”. Edelleen selvityksessä todettiin, että ”Varsinaisen ratkaisun muutosta erilleen vanhemmat joutuivat kuitenkin tekemään itse.”

Selvityksessä todettiin vielä, että kaupungin sosiaalitoimen arvio kantelijan ja hänen lapsensa asiassa oli, että lapsen kodin olosuhteiden vakauttaminen avohuollon keinoin ei olisi ollut mahdollista ilman muutosta.

Sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annetun lain 5 §:n (sosiaalihuollon asiakaslain) mukaan sosiaalihuollon henkilöstön on selvitettävä asiakkaalle hänen oikeutensa ja velvollisuutensa sekä erilaiset vaihtoehdot ja niiden vaikutukset samoin kuin muut seikat, joilla on merkitystä hänen asiassaan. Selvitys on annettava siten, että asiakas riittävästi ymmärtää sen sisällön ja merkityksen.

Kaupungin sosiaalitoimen antamasta selvityksestä ilmenee millä tavoin kantelijaa on ohjattu ja neuvottu ennen hänen lapsensa kiireellistä sijoitusta ja sen aikana ennen huostaanottoprosessin alkamista. Selvityksen liitteenä olleesta kantelijalle annetusta muistutusvastauksesta kävi myös ilmi, ettei sosiaalitoimi ole oman näkemyksensä mukaan velvoittanut kantelijaa ja hänen avopuolisoaan muuttamaan erilleen.

Asiaa tutkiessani havaitsin kuitenkin, että sosiaalitoimi oli todennut kantelijalle neuvottelussa 14.9.2017, että ”lastensuojelu edellyttää [kantelijan] muuttavan [lapsen] kanssa kahdestaan asumaan tai muuten aloitetaan [lapsen] huostaanoton valmistelu”. Lisäksi havaitsin, että 28.9.2017 sosiaalitoimen tekemässä asiakasasiakirjakirjauksessa todettiin vanhemmille asiasta seuraavaa: ”Kerrottu, että [lapsen] kotiutumiseen vaaditaan äidin muutto omaan asuntoon ja arviointi siitä, pärjääkö [kantelija] kahden [lapsen] kanssa”.

Toisaalta 28.9.2017 päivätyssä asiakasasiakirjakirjauksessa todettiin myös, että sosiaalitoimen keskustellessa kantelijan lapsen asumisvaihtoehtoista vanhemmat olivat itse todenneet pohtineensa kantelijan ja hänen lapsensa muuttamista erilleen kantelijan avopuolisosta.

Lapsen asiakasasiakirjamerkinnot näyttäisivät pikemminkin tukevan kantelijan kokemusta kuin saamaani selvitystä. Käytössäni olevin keinoin ei ole kuitenkaan mahdollista saada enempää sellaista selvitystä, jonka perusteella voisin puolueettomasti arvioida tapahtunutta tältä osin. Totean kuitenkin, että lastensuojelulain avohuollon tukitoimet ovat aina lapsen huostaanottoon nähden ensisijaisia. Lastensuojelulain 40 §:n on säädetty lapsen huostaanoton edellytyksistä. Vastuussa olevalla sosiaalityöntekijällä on sosiaalihuollon asiakaslain mukaisesti velvollisuus selvittää asiakkaalle erilaiset vaihtoehtoiset palvelut ja tukitoimet, joihin asiakkaalla on mahdollisesti oikeus.

Sosiaaliviranomaisen on selvitettävä myös ne vaihtoehdot, jotka ovat epämieluisia asiakkaalle ja jotka saattavat vaikuttaa, tai joilla saatetaan puuttua, asiakkaan oikeuksiin tai velvollisuuksiin. Nähdäkseni

vaihtoehtoja selvittäessään sosiaaliviranomainen ei voi kuitenkaan antaa sosiaalihuollon asiakkaalle sellaisia, esimerkiksi asiakkaan asumiseen liittyviä määräyksiä, joihin sosiaaliviranomaisella ei ole lain mukaan toimivaltaa. Viranomaisen ei voi siis antaa sellaisia lastensuojelun toimivaltaan kuulumattomia ohjeita, jotka asiakas ymmärtää sitovan häntä. Lastensuojelun asiakkaana olevan lapsen huoltaja voi päättää itse lapsen asuinpaikasta siten kuin lapsen huollosta ja tapaamisoikeudesta annetun lain 4 §:ssä säädetään, jollei siitä ole erikseen muussa toimivaltaisessa viranomaisessa päätetty.

3.3 Yhteydenpidosta sopiminen sijaishuollon aikana

Kantelijan mukaan hänen ja hänen lapsensa yhteydenpitoa rajoitettiin kiireellisen sijoituksen alussa noin kuukauden ajaksi. Asiassa ei hänen mukaansa tehty yhteydenpidon rajoittamispäätöstä.

3.3.1 Oikeusohjeet

Lastensuojelulain 30 §:n 3 momentissa on huostaanotetun lapsen asiakassuunnitelmaa koskevia erityissäännöksiä. Säännöksen mukaan suunnitelmaan kirjataan muun säännöksessä mainitun lisäksi se, miten toteutetaan lapsen yhteydenpito ja yhteistoiminta hänen vanhempiensa ja muiden hänelle läheisten henkilöiden kanssa ja miten samalla otetaan hänen etunsa mukaisella tavalla huomioon tavoite perheen jälleenyhdistämisestä.

Lastensuojelulain 63 §:n mukaan yhteydenpidon rajoittamista koskeva päätös tehdään, jos yhteydenpidosta ei ole voitu 30 §:ssä tarkoitetussa asiakassuunnitelmassa tai erityisestä syystä muutoin sopia lapsen ja hänen vanhempiensa tai muiden läheistensä kanssa.

Lastensuojelulain muuttamista koskevan hallituksen esityksen, jossa rajoitustoimenpiteiden yksityiskohtaiset perustelut ovat, (HE 225/2004), todetaan muun muassa, että ”Yhteydenpidon rajoittamisesta tulee sanotun 25 §:n 1 momentin mukaan aina tehdä päätös, jos yhteydenpidosta ei ole voitu huoltosuunnitelmassa tai erityisestä syystä muutoin sopia lapsen ja hänen vanhempiensa tai muiden läheistensä kanssa asianomaisia tyydyttävällä tavalla. Huoltosuunnitelman tekemisestä vastaavan viranhaltijan tehtävänä on ohjata ja neuvoa asianomaisia yhteydenpidosta neuvoteltaessa ja sovittaessa.”

Hallituksen esityksessä edelleen todetaan, että ”viranhaltijan tulee myös pyrkiä käytännössä varmistumaan siitä, että yhteydenpitoa koskeva sopimus varmasti on asianomaisten hyväksymä ja, että asianomaiset todella ovat ymmärtäneet sen merkityksen. Suositeltavaa olisi siltä osin kuin siinä on sovittu yhteydenpidosta, sisällytetään sosiaaliviranomaisen selostus siitä, miten asianomaisten hyväksynnät on varmistettu. Jos yhteydenpidon määrästä tai sen toteuttamistavasta syntyy asianomaisten kesken vähäisintäkin erimielisyyttä, tulee asiassa aina tehdä hallintopäätös. Yhteydenpidon rajoittaminen ei siten voi jäädä huoltosuunnitelmaan kirjattuna rajoittamisen varaan, jos esimerkiksi lapsen vanhempi on tyytymätön

yhteydenpitoaikoihin, yhteydenpidon tapoihin tai muihin yhteydenpitoa koskeviin ratkaisuihin.”

3.3.2 Asiassa annettu selvitys

Selvityksen mukaan lapsen vanhempien kanssa sovittiin neuvottelussa 20.9.2018 tuetuista tapaamisista perhetukikeskuksessa kerran viikossa alkaen 22.9.2017. Selvityksessä todettiin, että ”Vanhempien oma toive oli, että tapaamiset järjestetään välillä keskiviikko-perjantai, mikä myös toteutui”. Edelleen selvityksen mukaan ”tapaamisjärjestelyistä ei ollut erimielisyyttä eikä erilliselle rajoituspäätökselle ollut silloin perustetta.” Selvityksen mukaan ensimmäinen tapaaminen (22.9.2017) jäi toteutumatta ilmeisesti väärinkäsityksen vuoksi ja tästä syystä kantelijan ja hänen lapsensa ensimmäinen tapaaminen oli 29.9.2017.

Selvityksessä todettiin vielä, että lapsen äiti piti jatkuvasti yhteyttä lapseen myös puhelimitse sijoituksen kestäessä. Äidille esitettiin toivomus, että hän rajoittaisi itse päivittäisiä pitkiä puheluita sijaisperheen ja lapsen arjen sujumisen vuoksi. Selvityksen mukaan ”Tämä tapahtui vasta 11.10.2017 ensimmäisen 30 päivän ollessa jo loppuillaan.” Edelleen todettiin, että rajoitustoimenpiteisiin ei ryhdytty.

Selvityksen mukaan lapsen sijaishuoltopaikan muututtua sijaisperheestä perhetukikeskukseen 25.10.2017 tapaamispäiväksi sovittiin keskiviikko ja torstai ja lisäksi perhetapaamiset lauantaisin isälle ja sunnuntaisin äidille.

3.3.3 Asian arviointi ja johtopäätös

Kantelussa oli siis kyse siitä, että kirjoituksen mukaan kantelijan ja hänen lapsensa yhteydenpitoa rajoitettiin kiireellisen sijoituksen alussa kuukauden ajaksi. Kantelijan mukaan perusteena oli se, että kantelijan lapsen piti rauhoittua. Kantelija kertoi vielä, ettei asiassa tehty lainkaan yhteydenpidon rajoittamispäätöstä.

Asian tutkimiseksi minulle toimitetuista asiakirjoista ilmeni, että kantelijan lapsi oli sijoitettu kiireellisesti 15.9.2017. Kiireellisen sijoituksen päätöksessä yhteydenpidosta todettiin, että ”Yhteydenpidosta sovitaan yhdessä vanhempien, sijaisperheen ja sosiaalityöntekijöiden kanssa”. Edellä todetusta minulle syntyy vahva vaikutelma siitä, ettei yhteydenpitoon liittyvästä asiasta oltu vielä kiireellisen sijoituksen yhteydessä sovittu tarkemmin lapselle läheisten henkilöiden kanssa.

Sosiaalitoimen 21.9.2017 tekemässä kirjauksessa todettiin tapaamisista, että niistä keskusteltiin kantelijan kanssa. Asiakirjojen mukaan kantelijalle kerrottiin, että tapaamiset järjestetään perhetukikeskuksessa tuetusti.

Sosiaaliviranomainen olikin kirjauksen mukaan ilmoittanut tuolloin perhehoitoon, että vanhemmat voivat tavata lastaan perhetukikeskuksessa ”tuetusti kerran viikossa ma-pe”.

Edelleen 28.9.2017 tehdystä kirjauksesta todettiin seuraavaa [Lapselle] ja vanhemmilla ei ole vielä ollut tapaamisia, ak. ollut siinä käsityksessä, että vanhemmat ovat tavanneet [lasta] jo perjantaina 22.9.2017.” Kirjauksen mukaan vanhemmat eivät kuitenkaan olleet saaneet tietoa tapaamisesta. Kirjauksessa todettiin vielä, että ”Tuetut tapaamiset perhetukikeskuksessa sovittu jatkossa perjantaisin klo 13:30 – 15:30.”

Asiassa annetun selvityksen perusteella ensimmäinen tapaaminen (22.9.2019) oli ilmeisesti jäänyt väliin väärinkäsityksen vuoksi. Sen tarkemmin asiaa ei oltu selvityksessä selostettu. Voidaan siis todeta, että kantelija sai tavata hänen 15.9.2017 kiireellisesti sijoitettua lasta ensimmäisen kerran vasta 29.9.2017 eli lapsen oltua tuolloin jo kaksi viikkoa sijaisperheessä.

Asiassa annetusta selvityksestä minulle ei käynyt ilmi, missä määrin yhteydenpitoa koskevassa asiassa oli keskusteltu lapsen ja kantelijan kanssa. Selvityksessä todettiin, että kantelijan kanssa oli sovittu 20.9.2017 pidetyssä neuvottelussa tuetuista tapaamisista. Koska kantelija ei sosiaaliviranomaisen näkemyksen mukaan vastustanut järjestelyä, joissa tapaamiset sovittiin tuetuiksi ja kerran viikossa tapahtuviksi, asiassa ei selvityksen mukaan katsottu tarpeelliseksi tehdä valituskelpoista yhteydenpidon rajoittamispäätöstä.

Edellä mainittujen lapsen asiakasasiakirjamerkintöjen valossa minulle jäi kuitenkin vaikutelma, että sosiaalitoimi oli yksipuolisesti päättänyt kantelijan ja lasten tapaamisista. Kaupunki ei ollut liittännyt selvitykseensä lapsen sijaishuollon aikaista asiakassuunnitelmaa, jossa tapaamisista siis pääsääntöisesti tulisi sopia. Siksi en voi varmuudella tietää oliko käytettävissäni kaikki tapahtumien arviointiin vaikuttava tieto.

Kantelijan ja kaupungin edustamat näkemykset eroavat edellä mainitulla tavalla toisistaan. Käytössäni olevin keinoin ei ole kuitenkaan mahdollista saada enempää sellaista selvitystä, jonka perusteella voisin puolueettomasti arvioida tapahtunutta tältä osin. Totean kuitenkin, että lapsen ja hänelle läheisen henkilön tapaamisista sovitaan lähtökohtaisesti lastensuojelulain 30 §:n mukaan asiakassuunnitelman neuvottelussa. Suunnitelma tapaamisista kirjataan asiakassuunnitelmaan. Mikäli tapaamisista sovitaan erityisestä syystä muutoin, tulee sosiaaliviranomaisen silloinkin huolehtia siitä, että asiakkaan asiakirjoihin kirjataan hänen kantansa ja erityisesti asiakkaan asiassa antama mahdollinen suostumus riittävän selkeästi niin, ettei siitä jälkikäteisarvioinnissa synny epäselvyyttä. Silloin kun yhteydenpidosta ei päästä sopimukseen, lastensuojelulain 62 §:n mukaan toimivaltaisella viranhaltijalla on velvollisuus tehdä asiassa päätös yhteydenpidon rajoittamisesta. Tulkinnanvaraisissa tilanteissa viranomaisella on velvollisuus ohjata asiakasta päätöksen pyytämiseen.

Lapsen asioista vastaavan sosiaalityöntekijän tulee olla tietoinen siitä, mitä lapsen ja hänelle läheisen henkilön tapaamisista on sovittu. Hänen tulee myös huolehtia siitä, että lapsen sijaishuoltopaikka tietää ja noudattaa tapaamisista sovittua. Kuten edellä on todettu, toimivaltaisella viranhaltijalla on velvollisuus tehdä viime kädessä

lastensuojelulain 62 §:n mukainen yhteydenpidon rajoittamista koskeva päätös, mikäli asianosaiset sitä vaativat tai jos yhteydenpidon määrästä tai sen toteuttamistavasta on viranomaisten ja asiaan osallisten välillä erimielisyyttä.

3.4 Yhteistyö vanhempien kanssa

Kantelukirjoitus koski myös sitä, miten kantelijan ja hänen avopuolionsa oli huomioitu sosiaalitoimessa silloin, kun he kertoivat sosiaaliviranomaisille lapsensa terveydentilasta. Lisäksi kantelija ja hänen avopuolionsa olivat kirjoituksen mukaan tyytymättömiä heidän lapsensa sijaishuoltopaikan olosuhteisiin.

Sosiaalitoimen tulee lastensuojelulain 45 §:n mukaan pyrkiä sijaishuollon aikana yhteistyöhön vanhempien kanssa. Hyvään yhteistoimintaan huoltajien ja lapsen välillä kuuluu se, että vanhempia ja huoltajia informoidaan lapsen elämään ja terveyteen liittyvistä tärkeistä tosiasialliseen hoitoon ja huolenpitoon liittyvistä päätöksistä. Lisäksi hyvään yhteistoimintaan kuuluu myös se, että huoltajien mielipiteet pyritään ottamaan mahdollisuuksien mukaan sijaishuoltoa järjestettäessä.

Asiassa annetusta selvityksestä minulle ilmeni, että sosiaaliviranomainen kävi kantelijan ja hänen avopuolionsa kanssa useita keskusteluja heidän sijaishuoltoon sijoitetun lapsensa terveydentilasta. Näin ollen sosiaaliviranomainen ja lapsen sijaisperhe ovat olleet tietoisia kantelijan lapsen terveydentilasta sekä hänen tarvitsemastaan lääkityksestä. Selvityksen mukaan lapsen sairauden hoitoon liittyvä lääkitys hoidettiin asianmukaisesti sijoituksen aikana. Sosiaaliviranomainen oli selvityksen mukaan muun muassa sijaishuoltopaikan valinnassa kiinnittänyt huomiota siihen, että sijaisperheeksi valikoitui kokenut perhe. Asiassa annetun selvityksen valossa en voinut todeta, että kaupunki olisi toiminut asiassa lainvastaisesti, sillä nähdäkseni sosiaaliviranomainen on keskustellut usein vanhempien kanssa ja vanhempien esittämistä asioista on ollut tieto sekä viranomaisessa että sijaisperheessä.

Sikäli kuin arvostelu kohdistui kantelijan lapsen sijaishuoltopaikan olosuhteisiin, totean, että lapsen sijaishuoltopaikasta päättää sosiaaliviranomainen. Sijaishuoltopaikan harkinnassa tulee ottaa huomioon mitä lastensuojelulain 50 §:ssä asiasta säädetään. Sijaishuoltoon sijoitetun lapsen huoltaja voi esittää vaatimuksensa sosiaalihuollolle sijaishuoltopaikan muuttamisesta, mikäli katsoo sen olevan sopimaton lapselleen. Tällöin sosiaalitoimen tulee tehdä asiassa päätös, josta asiaan osallinen viime kädessä voi valittaa tuomioistuimeen päätöksen liitetyn muutoksenhakuohjauksen mukaisesti.

3.5 Muut kantelussa esitetyt seikat

Kantelukirjoituksessaan kantelija kertoi, ettei hänen avopuolionsa ollut saanut kantelun tekohetkeen mennessä kaikkia hänen pyytämiään lapsen asiakirjoja. Kaupungin antaman selvityksen mukaan kantelijan avopuolisolle oli luovutettu kaikki hänen pyytämänsä asiakirjat neljällä eri kerralla. Koska kantelussa tai siinä annetussa selvityksessä ei oltu täsmennetty, milloin ja minkä sisältöisenä kantelijan avopuoliso on

tehnyt asiakirjojen luovutuspyynnöt sosiaalitoimelle, en voinut tutkia asiaa tältä osin.

Kantelu koski vielä kantelijan lapsen asiakasasiakirjakirjausten oikaisemista. Suomessa on sovellettu 25.5.2018 lukien EU:n yleistä tietosuojasetusta, jonka noudattamista valvoo tietosuojavaltuutettu. Mikäli sosiaalihuollon asiakas on tyytymätön kaupungin tai kunnan menettelyyn hänen tietojensa oikaisemiseksi tai poistamiseksi, voi hän saattaa asiansa tietosuojavaltuutetun arvioitavaksi. Lisätietoja asiasta voi lukea tietosuojavaltuutetun verkkosivuilta www.tietosuoja.fi.

4 TOIMENPITEET

Kiinnitän kaupungin huomiota tässä päätöksessä esittämiini käsityksiin kohdassa 3.1 avohuollon tukitoimista päättämisestä, kohdassa 3.2 vaihtoehtojen selvittämisestä, kohdassa 3.3 yhteydenpidon rajoittamisesta koskevan päätöksen tekemisestä ja yhteydenpidosta sopimisesta sekä kohdassa 3.4 vanhempien kanssa tehtävästä yhteistyöstä.

Tässä tarkoituksessa lähetän jäljennöksen tästä päätöksestäni kaupungille.